

25 - 26

Mart - Nisan

1966

Bu Sayıda

İsmet İNÖNÜ
İ. Hakkı TONGUÇ
Suat TAŞER
Aşık İHSANİ
Mahmut MAKAL
Necati GÜNEŞ
M. Nuri AYVALI
Ahmet KÖKLÜGİLLER
Bekir KOÇAK
Ali DÜNDAR
Ü. Şöhret DİRELİK
Mehmet TIRPAN
Cahit ALİCAN
Mehmet KOÇ
Ali DÜNDAR
Necip AKAN
Kemal OCAK
Sıtkı ŞAPLAK
Nedim ORTA
Halide ADEM
Yaşar TEMİZÖZ
Ali KOÇAK
Süleyman AKMAN
Turan KURAL
Fethiye YAVUZ
F. Müslim HAMEŞ
A. Kaya TURAN
Mevlüt ŞAHİNTÜRK
A. Şevket KARAL
Raşit AKÇA
Tiğın KESKİN

Şölen

AYLIK SANAT DÜŞÜN DERGİSİ

S. 4-8
Suat'ın Mersiyesi

İyi İnsan Ölmez

Suat TAŞER

Dün Mart'ın 17'siydi. Puslu bir Adana sabahında gazetemi karıştırırken senin ölüm haberin gözlerime saplandı, canevime oturdu Ağabey. İçim, kıvılcım düşmesiyle patlıyan bir benzin deposu gibi harlı harlı yanıma başladı. Ölüm karşısında insan-oğlunun çaresizliğine bir kez daha küfrettim. Haber: «Emin Türk Eliçin öldü» diyordu. «Emin Türk Eliçin öldü... Emin Türk Eliçin öldü... Emin Türk Eliçin...»

Emin Türk Eliçin ölemez! Söyle, Asiye bacım, Emin Türk Eliçin nasıl ölür? Bunca kahırlara, iftiralara, alçaklıklara pes demiyen, yüreğini ve kafasını tümü ile EL İÇİN sıcak ve dimdik tutan, bembeyaz saçları, dost bakışları ile gerçekten öldü mü? Yani şimdi, Kadıköyde, Fırın sokaktaki, penceresi denize ve uzaklara açılan odanın, kapıdan girince sağ köşesinde duran, üstü kitap yığılı çalışma masasının başında oturuyor mu? Kapıyı her zaman o açardı; sen romatizmalı idin, yormak istemezdi seni... Şimdi ben, Adanadan kalkıp varsam, kapıyı çalsam, o açmıyacak mı?

Azrail bu kadar vicdansız olmaz, Asiye bacım.

Şu yoksul ülkede, şu acıların ve sömürgeciğin cenderesi içinde kıvrır kıvrır kıvranan toplumda, binbir sıkıntı pahasına kendini yetiştirip günlerini ve gecelerini geleceğe adayan namuslu aydının indirim kabul etmeyen en seçkin örneklerinden biriydi o. Eğilmez, kırılırdı o. Kırardı ama, hiç eğmezdi o.. Sanırım, ölüme eğilmeyişi, kırılışı da bundandır.

Çıkarsız sevginin, hilesiz dostluğun, akıl ve erdem gücünün sembolüydü o. Arı gayreti, karınca sabrı ile çalışırdı o. Ozanın da, çobanın da, darda kalmışın, bunalmışın da Ağabey'i idi o. Temiz yüreğinde çocuksu sevgiler yeşerirdi hep. Düşün-

YAZACAĞIM!

Yazacağım, bu can tende
Durana dek yazacağım
Eşitsizlik zincirini
Kırana dek yazacağım!

Günüm çıkasıya dardan,
Haber gelesiye yârdan
Vurguncuyu şahdamardan
Vurana dek yazacağım!

Ağalığın çöküşünü,
Gür suların akışını,
Fakirlerin kalkışını
Görene dek yazacağım!

Sorumluyum ben çağımdan,
Düz ovamdan, dik dağımdan,
Sömürgeci'i toprağımdan
Sürene dek yazacağım!

Halkım uyanmasın diye
Gerçekler gizlenir, niye?
Anayasam raftan köye
Girene dek yazacağım!

ÂŞIK İHSANÎ

Konut Yapan Konutsuzlar İçin

Necati Güneş

Kavurucu sıcakta yazların
Kazıp temelini çekip kumunu çakılını
Çatıp kalıbını döküp betonunu
Gökdelenler yapan halk
Ve herşeyi yaratan halk
Ve hep uyutulan halk
Artık
Kalk kalk kalk kalk

celerinin önü de birdi, ardı da.. Yaşamayı severdi kardeşçe, dostça... Doğaya, yaşamaya, özgürlüğe candan bağlıydı. «Herşey bir defalık,» derdi, «Akar suyun, yeşeren dalın değerini bilmeli,» derdi.

Yazıları, çevirileri hep insanın ve toplumun kurtuluşundan yanaydı.

Upton Sinclair'den çevirdiği ve ikinci baskısı daha geçenlerde çıkan o ünlü «Altın Zincir» isimli edebiyat tarihini birkaç gün önce bir kitapçıda görmüş, alıp karıştırmış, tekrar yerine koymuştum. Koymuştum da, çok sevdiğim bir dost elini sıkmışçasına bir ruh hali içinde kitapçıdan ayrılmıştım.

Türk dilinin sorunları üstüne, lâiklik üstüne, tarih üstüne, çeşitli toplumsal ve ekonomik konular üstüne yazmayı tasarladığı ve çoğunu da plânladığı, hattâ bir kısmını yazdığı araştırma, inceleme ve eleştirmeleri tamamlıyamadan gitmesi, hangi teselli ile savuşturulabilir bilmem-

ki... Bu dönüşsüz ayrılığın sırası mıydı şimdi? Emin Ağabey'in daha görülecek bir sürü işi vardı... Yazılacak yazıları, söylenecek sözleri, okunacak kitapları ve atılacak kahkahaları vardı... Duru sular gibi pırıl pırıl, tertemiz bir kaynaktan fışkırır gibi tâ yürekten kopup gelen kahkahalar...

Asiye bacım, dünkü gazetenin o haberinde bir tertip hâtâsı var, değil mi?

Emin Türk Eliğin durup dururken ölmüş olamaz.

Bir ân için haberin doğru söylediğini kabul etsek bile, gene olamaz?

Bir kere, Emin Türk Eliğin iyi insan.

İyi insan ölmez!

Asiye bacım, ağlamıyorsun, değil mi? Ben de ağlamıyorum... Işık da ağlamıyor, Süreyya da ağlamıyor..

İyi insanın ölmiyeceğini hepimizi biliyoruz çünkü..

Evet, o haberde mutlaka bir yanlışlık var.